

גליקן זה נתנדב ע"י פ.ב.ש.ה.
לע"נ בעל החזון יחזקאל
להצלחה בכ"ע וכל מילי
דמיטב וגמר חתימה טובה

סוכות תשפ"ג גליון קכד שנה ד

מליצי יושר

זרע שמשון

רבי שמשון היים
ב"ר נחמן מייכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שמיא ועיניכם תראנה בנים
ובני בנים כשתילי ויתים סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו',
בני חיי ומחוני טב.

מלא העומר

רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכ"כ הגה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין ז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל המשתדלים והמסייעים
בהוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר

רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורגשטיין זצ"ל:
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקוויגלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ יושר
למיימינים בה

ילקוט סופר

רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמכם להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שומע
קול בכיות עמו ישראל ברחמים
ואצטרף תפילתי עמכם
לשוב להם כל הימים

לב העברי

רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוזי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבושו בי תומכי.

אתון דאורייתא

רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגנשטערן זצ"ל
בהספדו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שייסייע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
יושר בעולם העליון

בן לאשרי

רבי יצחק ב"ר אשר
אנשיל הוברמן הרב
מרעננה זצ"ל כתב בספרו:
הנני מוסר מודעה שהחלטתי להתפלל
בלי נזר בכל יום על כל אלה שיעינים
בספרי, ויגידו בשמי דברי תורה
לאחרים שיושעו מכל צרה
שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב.
וכל הלומד בספרי זוכה ליר"ש,
הצלחה בכל טוב, בזה ובבא,
וסגולה גדולה בבית לכל הדברים.

חזון יחזקאל

רבי יחזקאל ב"ר מרדכי
זלמן אברמסקי זצ"ל:
הנ"ר שלום אייזן זצ"ל בעת
הספרו בשעת הלוייה הכריז:
נצטריתי מאת רבינו זצ"ל לפרסם,
שהבטיח שימליץ טוב לכל מי
שילמוד בספריו, וכן ימליץ טוב
לכל מי שיפיץ את חידושי תורתו.
(רבבות אפרים אר"ח ח"ב עמוד
רמ"ח, מלך ביפו פרק מ"ב).

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב? פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה? פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען? פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

ווייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי זצ"ל, וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר
פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

לע"נ אדמו"ר מזעוויל הרה"ק ר' יעקב ישראל קארף ב"ר מרדכי בן ציון זצ"ל יא"צ ט' תשרי

בסוכות תשבו שבעת ימים. במדרש (ירא מ"ח ה'): כל מה שעשה אברהם למלאכים עשה הקב"ה לבניו שלש פעמים, במדבר, בארץ, ולעתיד, אברם אמר "והשענו תחת העץ", והקב"ה פרע לבניו במדבר דכתיב "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל", בארץ מנין "בסוכות תשבו שבעת ימים", לעתיד מנין שנאמר "וסוכה תהיה לצל יומם". וקשה דהלא הקב"ה לא עשה עבור ישראל סוכות אלא פעם אחת שהקיפם במדבר בעוני כבוד, אך בארץ לא עשה כלום, ורק ציוה עלינו לעשות סוכה. ואין לומר שכוונת המדרש לומר שהמצוה הזו היא בזכות אברהם, כי כל התורה והמצוות ניתנו בזכות אברהם (ע"ה שמ"ר ל"ח א'), וא"כ מדוע נקט דוקא מצות סוכה. ויש לתרץ דבאמת כוונת חז"ל הוא דמצות סוכה היא בזכות אברהם, דהנה אמרו חז"ל (ילקוט אמור רמז תרנ"ז) למה אנו עושים סוכה אחר יוה"כ, שמא יצא דגן של ישראל ביוה"כ לגלות, לכן עושים סוכה וגולים מבתיהם לסוכה. יוצא איפוא דמלבד עצם המצוה ושכרה, יש לישראל תועלת גדולה במצוה זו במה שנעשית בחודש תשרי אחר יוה"כ דוקא, ומה שקבע הקב"ה את מצות סוכה דוקא בזה הזמן שיועיל להמתיק את הגלות, היה בזכות והשענו תחת העץ שאמר אברהם. (זרע שמשון אמור ל"ח).

עת ללדת ועת למות (קהלת). יש לומר הכוונה, דאימתי הוא עת ללדת, בזמן שהוא עת למות, דאמרו (ב"ב טז): אילה - רחמה צר, ובשעה שכורעת לילד, מזמין לה הקב"ה דרקון ומכישה וכו' ויולדת, ואלמלי מקדים רגע אחד או מאחר רגע אחד, מיד מתה. וכן אמרו שם: יעלה זו אכזרית על בניה, בשעה שכורעת ללדת, עולה לראש ההר כדי שיפול ממנה וימות, ואני מזמין לה נשר שמקבלו בכנפיו ומניחו לפני, ואלמלי מקדים רגע אחד או מתאחר רגע אחד מיד מתה. וזה שאמר: "עת ללדת", אז הוא "עת למות" אם לא היתה יולדת. וכן האשה בעת לידתה היא בסכנה גדולה, דאפי' שאז הוא "עת למות", אבל הקב"ה מהפך זה ל"עת ללדת". (זרע שמשון קהלת אות ד').

לע"נ הג"ר שמואל אפרים זלמן ב"ר אברהם צבי אונגאר זצ"ל דומ"ץ סקוירא י"א צ"ט ו' תשרי

חילוק בין שינוי השם ובין שינוי מעשה. התוס' (סוכה ל: ד"ה וליקונו) כתבו בנוגע לולב הגזול, דעדיף שינוי השם החוזר, דקונה עם יאוש, משינוי מעשה החוזר, דאפילו עם יאוש אינו קונה. והקשה בכפות תמרם שם, דהא בב"ק (דף סו:): אמרו, שהטעם ששינוי השם קונה הוא מפני שהוא כמו שינוי מעשה, וא"כ דיו לבא מן הדין להיות כנדון, ואיך אפשר לומר דשינוי השם עדיף, ונשאר בצ"ע.

אבל בפני אריה (למהרא"ל צינץ שם) כתב, דבאמת ליכא מעלה בשינוי השם יותר משינוי מעשה. רק החילוק הוא, דשינוי מעשה החוזר לברייתו אינו שינוי מעשה כלל, דשום דבר לא השתנה בהחפץ עצמו, וגם עכשיו החפץ ראוי לתשמיש הראשון, והיות ואין כאן שינוי מעשה ממשי, לכך אינו קונה. משא"כ שינוי השם החוזר הוי שינוי שם ממש, דלעת עתה השתנה שמו שינוי גמור, אלא שאפשר שישתנה שנית ויחזור לכמות שהיה מתחילה, והיות וכעת יש כאן שינוי שם ממשי, לכן קונה ביחד עם יאוש.

וז"ל: יש לבאר טעם החילוק ביניהם, דשינוי מעשה החוזר, כשחזר לברייתו נתבטל המעשה לגמרי ולא הועיל כלום. משא"כ בשינוי השם, על כל פנים אז היה נקרא בשם אחר, רק עכשיו נשתנה השם שנית, עכ"ל. ובדבריו מיושב קושית הכפות תמרם.

לזכות ח.ב.פ. ומשפ"ל להצ"ח ב"כ ע"ג ונח"ט

קטן היועד לנענע, וברכת הגומל לקטן. בתשובת מהר"ם מינץ (סימן י"ד) כתב, דקטן אינו מברך ברכת הגומל, משום דאינו יכול לומר "לחייבים", כיון דאינו בר חיובא ועונשין, ע"ש. והשיג על זה האבני נזר (או"ח סוף סי' ט"ט), וז"ל: נראה דנוסח זה "הגומל לחייבים טובות" אינו מעכב, וראיה מהא דרב יהודה חלש ואתפח, עייל לגביה רב חנן ורבנן ואמרו ליה "ברוך רחמנא דיהביך לן ולא יהביך לעפרא", ענה בתרייהו אמן, אמר פטרתון מלאודוי (ברכות נד:), ולא יהא ברכת אמן יותר מאילו בעצמו בירך על שהבריא, ולא אמר "הגומל לחייבים טובות", ואעפ"כ נפטר, הרי דנוסח "לחייבים" אינו מעכב, ותמיהני על מהר"ם מינץ שכתב דקטן אינו מברך ברכה זו כיון דהוא אינו בר עונשין, ואם יאמר "גומל חסדים" סתם, הוי משנה ממטבע. והא מוכח בגמרא דהאי "לחייבים" אינו מעכב, וצ"ע.

ונראה לי לפסוק כוותיה בנוגע עיקר הדין [דאין הקטן מברך ברכת הגומל], אבל לא מטעמיה, אלא הטעם הוא דכיון דלכתחילה נוסח הברכה הוא "הגומל לחייבים טובות", וכיון שהקטן אינו יכול לברך כך, [דהרי אינו בר עונשין, ואי אפשר לומר "לחייבים"], לא שייך בו חינוך.

וראיה לדברי, דהרי קטן היועד לנענע חייב בלולב (סוכה מב.), אף דנענע לא מעכב, מכל מקום כשאינו יודע לנענע אינו בדין חינוך, והכי נמי בנידון ידן, עכ"ל.

וכוונתו, דשיעור הגיל למצות חינוך אינו תלוי באפשרות שלו לקיים את דיני המצוה באופן שיצא בה ידי חובה, אלא צריך שיוכל לקיים באותו אופן שיקיים את המצוה כשיגדל, ולכן אע"פ שהנענועים הם תוספת על קיום המצוה ואינו מעכב, מ"מ כיון שזו היא אופן הקיום כשיגדל, הדין חינוך תלוי בה². וכן הוא בנוגע ברכת הגומל, דאע"ג דהנוסח "לחייבים"

א ו"כ במרומי שדה (סוכה שם), וז"ל: אע"ג דע"פ דין תורה אין הנענועים מעכבין, ובהגבה בעלמא יצא ידי חובת המצוה, מ"מ אין מצוה לחנוכו אלא באופן שיהיה עושה כשיגדל, שהרי עיקר החינוך הוא שיהא יודע לעשות אח"כ כשיגדל, עכ"ל. ודומה לזה כתב הבכורי יעקב (סימן תרנ"ז סק"ג), וז"ל: דכיון דטעמא משום חינוך הוא, כל שאינו יכול לחנוכו כסדר שתיקנו חכמים לא תיקנו חכמים כלל, דהם אמרו והם אמרו, דאם יחנוכו ליטול בלי נענוע, אדרבה אתי למסוך כן, עכ"ל.

ול"כ הגר"ז (ערכין ב:), והוכיח מכאן דהנענועים הם חלק ממצות נטילת הלולב ואינם מצוה נוספת, דאם הנענועים הם מצוה בפני עצמה, מדוע קטן שאינו יודע לנענע פטור מעיקר מצות לולב שהיא נטילה לחודה, אך מכיון דהנענוע הוא מעצם המצוה, לכן קטן שאינו יודע לנענע ולקיים את המצוה בכל פרטיה, לא תלוי בו כלל חינוך למצוה זו, שאין מצות חינוך אלא בקטן הראוי לקיים את מצוה בכל פרטיה, עכ"ד. ברם זה דוקא בנענועים שבשעת נטילת

לכבוד עורך הגליון הנפלא מליצי יושר

מצר"ב נדבתי 180 דולר לקוויטל לציונים הק', והטעם שנתעוררתי לכך, הוא כי שמעתי סיפור מהרה"ק ר' שלומקע זעווילער זי"ע, דאמר לאחד שביקש ממנו ברכה לזש"ק, שיתן לו סכום לצדקה, ונתן לו הסכום, ואח"כ נפטר ר' שלומקע. ובא האיש הנ"ל לבנו הרה"ק ר' גדליה משה זי"ע, ואמר לו: נתתי סכום גדול לאביך, ועזב אותי לאנחות. ואמר לו הרה"ק ר' גדליה משה בזה הלשון: "מה שהבטיח אבי בודאי יקיים, אך יש להזכיר אותו". והלך לציון של אביו, ומיד אח"כ נפקד, ע"כ הסיפור.

ולכן אע"ג דצדיקים מליצי יושר בודאי מקיימים הבטחתם להמליץ יושר לאותם המקיימים צוואתם, מ"מ לפעמים מועיל כשמזכירים אותם לקיים הבטחתם.

ברכה והצלחה
חיים נ. זילברברג - בית שמש

אינו מעכב, מ"מ אין בזה חובת חינוך, כיון דכשיגדיל יברך עם הנוסח "לחייבים". והוסיף האבני נזר וז"ל: אבל יש לדחות, [דאינו ראייה מלולב, דליכא חיוב חינוך אלא אם יוכל לקיים המצוה באותו אופן שיקיים המצוה כשיגדל], דהרי בעינן שיהיה בלולב שיעור כדי לנענע (סוכה כט:): אף דנענוע לא מעכב, יש לומר ראוי לנענע בעינו, (כדר' זירא ב"ב פא:), וכשאינו יודע לנענע לא חשיב ראוי לנענוע³.

נוי סוכה למה לא מצינו בשום מצוה שיהיה הנוי שלה מצוה גדולה ל"כ כמו בניו סוכה דמצינו בגמ' (שבת כב.) "עטרה בקרמים ובסדינין המצוירין" וכו', והלוא זה אלי ואנוהו קאי על כל המצוות. וי"ל דהנה על הפסוק "זה אלי ואנוהו", מתרגם אונקלוס "ואבני ליה מקדשא". ובגמ' דרשו התנאה לפניו במצות. ויש לומר דאלו ואלו דברי אלקים חיים, דהנה יודע שהסוכה רומזת על בית המקדש, ובית המקדש נקרא נמי "סוכת שלום", וא"כ בסוכה שייכים שני הפירושים הנ"ל בדבר אחד, לכן המצוה של נוי גדולה כאן בסוכה יותר מבכל המצוות. (נאות הדשא ח"א רל"ז).

ברכת כהנים בתפילה בלחש. הטעם דברכת כהנים אינו בתפילה בלחש, משום דבעינן תיכף לנטילה ברכה (ע' תוס' סוטה לט.), ואיך יטלו ידיהם על הדוכן באמצע התפילה. ועוד, דברכת כהנים אינו חובת התפילה, דאז היה כהנים נושאים כפיהם גם בתפילה בלחש, אבל באמת החובה הוא לברך דוקא בסוף התפילה שהיא במקום עבודה. והרי בעבודה גופא כתיב (ויקרא ט: כב) "ויברכם וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים", וברך פעם אחת בסוף כל הקרבנות, הכי נמי מברך פעם אחת בסוף סיום התפילות, דתפילה בלחש ותפילה בקול רם - ברכה אחת היא. (אבני נזר או"ח סימן תמ"ו).

תפילין בחול המועד. ז"ל אבנ"ז (או"ח סימן ב' אות ל"ב): בא נבוא לעיקר הלכה דשבת וי"ט לאו זמן תפילין, אולי נוכל לברר מתוכה אם חול המועד בכלל, כי מאד קשה לומר כי הלכתא רבתי כזו לא תהיה מתבררת מתוך התורה הנגלית לנו ולבנינו שהיא עיקר תורתנו שניתנה לנו מסיני להורות מתוכה, והנסתר לפנימיות וסוד טעמי המצות ליחודי סגולה, והלכה זו [של תפילין בחוה"מ] יהיה הוראתה מתוך ספר הזוהר לבד, [שדבר זה אינו מסתבר].

ועוד, כי יודע דחכמת הקבלה נקראת "נשמת" התורה, המתפשטת בתוך הלכות תורה שבעל פה שהם "גופי" תורה, וכמו שכל כחות נשמה נראים באברי הגוף, כן נראים פנימיות טעמי המצות שבזוהר בתוך התורה הנגלית, ובעל כורחין מאחר שהזוהר פסק דחוה"מ לאו זמן תפילין, מחויב להתברר זה מתוך סוגיית הש"ס. ובאמת קשה לומר ג"כ שלא יהיה שום מאן דאמר בגמרא שיאמר דחוה"מ אינו אות ומחויבין להניח בו תפילין, דא"כ יהיו הנוהגים להניח בו תפילין בטעות גמור, וכפי הנראה קודם שנתגלה ספר הזוהר היו כל ישראל נוהגין להניח בו תפילין, וא"כ היו כולם ח"ו בטעות גמור, וזה גם כן אי אפשר.

וגם שנאמר דרשב"י יחיד הוא בדבר שאומר דחוה"מ לאו זמן תפילין, וחכמים חולקים עליו בזה, והלכתא כחכמים, גם כן אי אפשר לומר, שבזה יפה טען בעל משנת חסידים בקונטרס תפילין דמארי עלמא שחיבר, דא"כ איך יחמיר רשב"י בעונש גדול על המניחין תפילין בחוה"מ מאחר שאין הלכה כמותו, ומצינו שהוא בעצמו הזהיר שלא לעשות כמותו במקום שאין הלכה כמותו, ואיך יניא את לב בני ישראל לבלתי הניח בו תפילין, מאחר שאליבא דהלכתא מחויבין להניח בו תפילין עכ"ד.

אולם בחמלת ה' עלי יגעיני ומצאתי תאמינן, שתהילה לקל מצאתי דרך נכון לבאר דאפסקא הלכתא בש"ס דחוה"מ לאו זמן תפילין, ומ"מ גם האומרים

לולב, אבל הנענועים שבשעת אמירת הלל הוכיח הג"ר משה סולוביצ'יק (רשימות הגר"ד סוכה לז:): דהוי מצוה בפני עצמה, ואינו חלק מעיקר מצות הנטילה. ב וברר קדמו בזה המאירי (סוכה לז:): וז"ל: ואע"פ שההוטה והנענוע אין מעכבין, ראוי לכך מיהא בעינו, שכל הראוי לבלילה אין בילה מעכבת בו וכל שאין ראוי לבלילה בילה מעכבת בו, עכ"ל. ול"כ החתם סופר (סוכה מב:).

חז"מ זמן תפילין, הגם דק"ל שבת ויר"ט לאו זמן תפילין, הוא ג"כ דעת תנאים, אלא דלית הלכתא כוותיהו.

ליכות ע.י.ב.ר. ומשפ"ל להצלחה בכ"ע וגמח"ט

ראשון לחשבון עונות. איתא במדרש שיר השירים (פ"ג ג) עה"פ "מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים", "מה יפית" בתשובה, "ומה נעמת" בסוכה. ונראה דה"ט הביא מדרש נחומא (פ' אומר) ולקחתם לכם ביום הראשון

- ראשון לחשבון עונות. והקשו דאם עוסק במצות מיוה"כ עד סוכות, א"כ אין לו עבירות ואיזה חשבון יש. וי"ל ע"פ דברי האר"י הקדוש ז"ל שפירש הפסוק (קהלת ז) "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", דבודאי אם עושה עבירות לא יקרא "צדיק". רק אפי' אם עוסק במצות, אבל אינו עושה כראוי בדחילו ורחימו כמ"ש"כ (דברים כח:מז) "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה", ואין 'צדיק' בארץ אשר יעשה 'טוב' ולא יחטא" בעשיית הטוב. ועד יוה"כ עושין תשובה מראה על העבירות ומיוה"כ והלאה עושין תשובה על העבירות שעשו בשעת קיום המצות, וע"ז עושין תשובה בסוכות שמוקפין ישראל במצות, וזה "ראשון לחשבון העונות" אלו, ועל אלו עבירות נאה ואף יאה לעשות תשובה, וזה "מה יפית בתשובה", "ומה נעמת" בקיום המצות "סוכה", דאז עושין תשובה מאהבה.

ליכות ח.מ.ב.נ. להצלחה בכ"ע וגמח"ט

אתרוג אם הי דבר חשוב דאינו בטל. לפום ריהטא לכאורה היה נראה דלא שייך באתרוג חשיבות לענין ביטול, כי דבר חשוב אינו בטל, הוא רק אם אשר הוא חשוב מצד עצמו, לא כן אם כל החשיבות הוא בשביל המצוה, דחשיבות המצוה אינו גורם. אמנם יש להקשות מדברי התרומת הדשן (מובא בש"ע סימן תרע"ג סעיף א') דאם נתערב נר חנוכה, אז אפילו באלף לא בטיל, כיון שהוא דבר שבמנין, אע"פ דהחשיבות שלו הוא רק מצד המצוה וכו'. ונראה דזה רק בנר חנוכה דכבר נעשה המצוה, והוה חושב כבר, אז אינו בטל, אבל באתרוג שעדיין לא נשתמש בו, מה חשיבות יש בו. (ש"ת ר' עקיבא יוסף א"ח ח"ב סימן ת"ז)

הישן בסוכה אם צריך נטילת ידים בבוקר. ת"ח אחד רצה לחדש, כי בסוכה אין חשש בנטילת ידים [בבוקר], באשר אין רוח רעה שולט בה, כי הסוכה כדאי היא שתגן, והוא

מוסיף על השמועה כי לא נמצא מצוה אשר מקפת את האדם כי אם סוכה, וכן מצות יישוב ארץ ישראל, ואם אין ראייה לדבר, זכר לדבר, דכתיב "ויהי בשלם וכונו ומעונתו בציון", ושומר מצוה לא ידע דבר רע. והשבתי לו: אם קבלה נקבל, ואם לדין יש תשובה, ואין סומכין על הנס במקום סכנה.

ובאתי פעם אחת לנסיון כזה בסוכה של מ"ח [הרה"ק ר' הלל מקאלמאי] זצ"ל להבדיל לחיים, בעיר סיקס, דכאשר ניערתי משנתי, היו המים שהכנתי לנטילת ידים קרח, ולא יכולתי להוציא אפילו טיפה אחת מרוב הקרירות, ולא ידעתי מה לעשות, וצעקתי עד שהביאו שכנים מים לנטילת ידים סמוך לאור בוקר, והיינו בצער על הזמן הרב ששהיתי בידים מסואבות. ולפי דברי החכם הנ"ל לא יאונה לצדיק כל און, וזכות מ"ח זצ"ל אשר היה ישן על מטתו אז, כדאי היה שתגן, וזכותו יגן עלינו. (ש"ת ר' עקיבא יוסף א"ח ח"א סי' ג.)

ליכות ד.ב.ר. להצלחה בחנותו החדש ובכ"ע וגמח"ט

הנוטל לולב לאחר שכבר קיים המצוה, אם מקיים מצוה עוד פעם. אמרו בסוכה (דף מו:): אמר ר' יוחנן אתרוג - במשך כל יום שביעי הוא אסור בהנאה, אפילו לאחר שיצא בו ידי מצוה נטילה, כיון שעדיין מוקצה הוא מהנאה, מכח הקצאתו למצות אתרוג. אבל ריש לקיש אמר דמותר בהנאה בשביעי. במאי קא מיפלגי, ריש לקיש סבר שהאתרוג רק למצוה אתקצאי, ומשעה שיצא בו ביום השביעי, ושוב אינו צריך אותו למצוה, בטלה הקצאתו. ור' יוחנן סבר אתרוג לכולי יומא אתקצאי.

וכתב הגר"י ענגיל (גליוני הש"ס שם), דר' יוחנן ור"ל נחלקו אם המצות ד' מינים קיים גם לאחר שכבר נטל פעם אחת, דכשנוטלם פעם שנית מקיים עוד הפעם מצוה, דאז לכולי יומא אתקצאי, או דאינו מקיים עוד מצוה כשנוטל פעם שניה, [רק יש בזה משום חיוב מצוה ליטלם כל היום], ואז לא איתקצאי אלא לשעת מצוה ולא לכל היום.

וז"ל: בספר הפרדס לרש"י (סי' כ"ב) כתב וז"ל: ברכת התורה בקריאת התורה [בציבור], כל אחד ואחד העומד [לקרות בתורה] צריך לברך [ברכת התורה] משום חיבת התורה, אע"פ שכיון בברכת חבירו, ואע"פ שכבר בירך בבוקר. וכן אמרו גבי תפילין דכל אימת דמנחי מברכי, דהאהבה וחיבת המצוה גורם כל זה. וכן לגבי סוכה כל אימת דעייל ויתבי בריך. וכן לולב אע"פ שיצא בפעם ראשונה ידי חובת מצוה, חביבין המצוות בכל שעה לברך עליו לפניו ולאחריו עכ"ל הפרדס. ונראה מדבריו דסובר, דהנוטל לולב שנית אף בו ביום חשוב מצוה וצריך לברך. וכן אמרו בירושלמי (סוכה פ"ג ה"ד): ומברך עליו כל שעה שהוא נוטלו, ע"כ. והכוונה כפשוטו, דאפי' בו ביום [מברך עליו כל שעה שנוטלו, אע"ג שכבר קיים המצוה בבוקר], ודלא כפירושו של הקרבן עדה שם. וכן בתניא רבתי (סי' פ"ה) כתב בשם רב האי גאון דכל פעם שמגביהו מברך.

ו"ל דזהו הפלוגתא אי למצוה איתקצאי או לכולי יומא איתקצאי, והיינו דפליגי אי יש בנטילתו באותו יום מצוה עוד אחרי שכבר נטלו פעם אחת. והא דאמרו (סוכה מב.) "מדאגביה נפק ביה", [ולא חשיב טעה בדבר מצוה, אע"ג דמקיים המצוה גם כשנוטלו פעם שנית], היינו משום דכיון דאחרי הפעם הראשון שנטל הלולב, איננו חובה עוד, לכן אע"ג דאם נטל פעם שנית הוי מצוה, מ"מ לא חשוב טרוד, ואינו נפטר מטעם טעה בדבר מצוה. או דיש לומר בפשיטות, דמצוה שאיננה חובה, לא חשיבה לפטור טעה בדבר מצוה וכו'.

תולדות הן לאשרי זי"ע

פעם נכנס אליו אדם אחד ואמר לו שבבדיקות שעשה הרופאים אומרים שגילו לו מחלה מסויימת. הצדיק מרעננה זי"ע הרהר מעט ואמר לו שלפי מה שהוא בדק בדברי הזוהר הק', לא יתכן שהמחלה הזאת שאמרו הרופאים היא זו שקיימת אצלו, ולדעתו הוא בריא ושלם. הלה הלך ועשה בדיקות חוזרות ונתברר שלא נפל מדברי הצדיק זי"ע ארצה, ומה שאמר כן היה במדוייק.

פעמים קרה כאשר חידש חידושי תורה אמר שיהא לרפואת פלוני, ותיכף נתרפא אותו אחד שהזכיר את החידוש תורה לרפואתו באורח פלא.

אי פעמים מסויימות הצדיק זי"ע היה אומר לאנשים שלא הכירם כלל קודם לכן את פגמיהם שהיה מכיר על פניהם, ובכך השפיע עליהם לחזור בתשובה. כשנשאל איך מגיעים לדרגה זו. השיב: אני מצטער שאני יודע, ויותר טוב שלא לדעת.

פעם אחת הביאו לפניו ספר של איזה מחבר תלמיד חכם, עיין כמו רגע בתוך הספר, ומיד שמטו מידו הק' וזרקו ארצה. ולתמהוון הנוכחים הסביר ואמר: מחבר זה יפגע בעצמו וימות בשנה זו במיתה משונה. וכן אירע אחר כמה חודשים שהלה איבד עצמו לדעת רח"ל, ויהי הדבר לפלא.

קרה במקרים מסויימים שמפני צורך גדול מאוד ומיוחד אמר לאנשים את שורש נשמתם. פעם בא לפניו אדם אחד לבקש ברכה לרפואה עבור אחותו החולה הנמצאת בחוץ לארץ, שאלו הצדיק זי"ע מסיבה מסויימת האם יש לה שערות שיבה, ניסה הלה להיזכר, ובעודו מהרהר אמר לו הצדיק זי"ע ראיתי כבר היא עם שערות שיבה (ברכה משולשת).

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$180 פאר גליון מליצי יושר וועט מען מוידע זיין ביי די ציונים פון די **פלאצקע גאון** - וואראש, **אבני נזר** - סוכאטשוב, **ילקוט סופר** - פאקש, **לב העברי** - הר הזיתים, **ר' יוסף ענגיל** - יוען, **בן לאשרי און חזון יחזקאל** - הר המנוחות אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח!"
gilyonmy@gmail.com 732-510-0560

אבל מדברי התוס' (ר"ה טז: ד"ה ותוקעים) מוכח דסוברים דאין בנטילת לולב שנית בו ביום מצוה, מדאצטרך להו למימר דלית ביה משום בלא תוסיף. וע' תוס' (סוכה מה: סוד"ה אחד) אין עיקר מצותו אלא פעם אחת ביום, ומשמע דרק "עיקר" מצוותו אינו אלא פעם אחת ביום, אבל מצוה מיהא איכא [כשנטול פעם שנית].

לע"נ האדמו"ר מסטראזניץ הר"ר אשר מרדכי ב"ר ישכר בער ראזנבוים זצ"ל י"א צ"ח' ח' שרי
חנון ה' וצדיק ואלקינו מרחם. יש לפרש על פי אומרם ז"ל (סוכה יד.) למה נמשלה תפילת הצדיקים לעתר, מה עתר זה מהפך התבואה בגורן, אף תפילתן של צדיקים מהפכין מידת הדין למידת הרחמים. והכי פירושו: "חנון ה' ", זה מידת הרחמים, "וצדיק" בתפלתו פועל שגם "ואלקינו" - מידת הדין, "מרחם", יתהפך לרחמים עלינו ועל כל בני ישראל אמן.

האמנתי כי אדבר אני עניתי מאד. "האמנתי" את אחרים, גרמתי שאחרים יאמינו בה, ע"י "כי אדבר" נפלאות השי"ת, הואיל "אני עניתי מאד", שאין צרה בעולם ואין מקום פורענות שלא גלית לתוכו, ועברו עלי כל הצרות, ואעפ"כ עזרנו ה', ראוי אם כן שכולם יאמינו בה'.

ליכות ח.ב.פ. ומשפ' להצלחה בכ"ע וגח"ט
מקבלת אשה [לולב] מיד בנה ומיד בעלה ומחזירתו למים בשבת. (סוכה פ"ג מט"ו). המשנה מחדשת בזה שני חידושים: א) שמותר לאשה לטלטל את הלולב, ואין בזה משום איסור מוקצה - אע"פ שהיא אינה חייבת במצוה. ב) שמותר להחזיר את הלולב למים בשבת, ואין בזה משום מלאכת זורע ולא משום תיקון מנא.

ובירושלמי (סוכה פ"ג ה"א) מבואר, שלולב שנטלו, אם הניחו מידו לאחר שיצא בו, שוב אסור הוא בטלטול - שמשעה שמיניחו לאחר נטילתו, הרי הוא מוקצה. וכתב הפרי מגדים (סימן תרנ"ב אשל אברהם סק"ג), שהבבלי חולק וסובר שלעולם אינו מוקצה, דהרי בברייתא (סוכה מא:) איתא, שמנהגן של אנשי ירושלים היה להניח ע"ג קרקע בשעת קריאת התורה ואח"כ חזרו ונטלו את הלולב כשהולכו לבקר חולים, ואיך נטלו אחר שהניחוהו, אלא בעל כרחך סובר הבבלי שאין בו משום מוקצה. וכ"כ החת"ס שם.

ברם לדעת הירושלמי שאחרי שהניח מידו הוי מוקצה, צריך להבין את דין המשנה, למה מותר לאשה לקבל מיד בנה ובעלה. וכתב החזון יחזקאל (על התוספתא פ"ב ה"ג בחידושים), ש"מקבלת מיד בנה ומיד בעלה" דוקא - דהיינו שהם עדיין לא הניחו מידם, וכיון שהיא נוטלת מידם נחשב כמו שעודנו בידם, ולכן מותר גם לה לטלטלו.

בית ישראל ברכו את ה', בית אהרן ברכו את ה', בית הלוי ברכו את ה', יראי ה' ברכו את ה'. "בית ישראל ברכו את ה'", על שבחר בישראל מכל

לכבוד עורך הגליון מליצי יושר

קודם כל רציתי להודות לכם על הגליון הנפלא שאתם עורכים בכל שבוע, ניכר העמל והיגיעה שאתם משקיעים בכל גליון להביא דברים נעימים וערבים עם ביאורים והערות.

בקשתי להדפיס הסיפור שקרה אצלי בשבוע העבר, אחד ממשפחתי לא הרגיש טוב, ופחדתי מאד, כי הסימנים שהיה להחולה לא היה טוב, ונסעתי לבקרו ולראות מה אפשר לעשות. ובאמצע הדרך עברתי בבית הספרים, ופתחתי הספר "בן לאשרי" של הרה"ק מרעננה ז"ע, ובהשגחה פרטית פתחתי בקטע שהמחבר ז"ע מדבר מענין זה, ולמדתי הקטע לרפואת החולה, ולא עבר שעה ושמועתי בשורה טובה כי המוצב נשתפר ב"ה

כל טוב
 י.ו.ו. מאנסי

העמים אשר על פני האדמה להיות עם סגולתו.
"בית אהרן ברכו את ה'", אשר בחר בו ובזרעו אחריו מכל ישראל לעמוד לשרת לפני ה'.
"בית הלוי ברכו את ה'" על שלקח הקדוש ברוך הוא שבט לוי מתוך בני ישראל לעבוד את עבודת ה'
"יראי ה' ברכו את ה'" על שזכו להיות יראי ה' בעזרת הקב"ה שהרי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום, ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו.
 והא דאמרו שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, היינו בבחירת האדם את דרכו ורצונו להיות ירא שמים. אמנם בביצוע רצונו למעשה, הוא זקוק לעזרת השי"ת, ועל זה אמרו בדרך שהאדם רוצה לילך מוליכין אותו.

בשורה טובה

שוב יצא לאור הספר המבוקש ביותר

חלת לחם על הלכות חלה - ברכת הבית

על מסכת חלה

במהדורה מפוארת בתכלית ההידור והיפוי

ע"י מכון עבודה ברורה

אפשר להשיג הספר בארה"ב

הרב יצחק מיטניק שליט"א
 732-987-4733

בירושלים: מכון עבודה ברורה
 02-6576577

סגולה פאר

ערליכע קינדער

סגולת אריה"ק כהדרת הרה"צ מ'אראד זצ"ל

אריינברענגען יראת חטא אין אייערע קינד דורך א שטיין ביי קברי צדיקים.

וואס טוהט מכון דורות ישרים:

- א ת"ח ויר"ש וואס טוהט עס שוין אסאך יאהרן צו העלפן אידן. וועט עס טוהן פאר אייער ישועה להתפלל, כדי איר זאלט קענען פרייאט, באננות, קאנפידענשעל.
- יעדע נאמען איז א באזונדערע שטיין, באזונדערע עבודה און תפלות פאר א לענדערע צייט, אלעס ווערט געטוהן מיט גרויס איבערגעגעבענקייט. מיט כוונה, במתינות, אזוי האט עס די ריכטיגע כח.
- מ'שרייבט די גאנצע נוסח אויפן שטיין סיי פאר מען באקט די חלות און סיי נאכדעם אזוי ווי אלע שיטות. די שטיין בלייבט אין דעם אויווען פאר 2 וואכען.
- מ'זאגט די תפילה 18 מאל אויפן שטיין, ביי די ריכטיגע צייטען.
- מ'לאזט איין וויסען ווען די שטיין ווערט געבאקען, שהוא עת רצון להתפלל, כדי איר זאלט קענען מיט זאגען די תפילה.
- די ת"ח גייט אליין צום ציון און מתפלל, נאכדעם וואס ער רופט נשמת הצדיק אל קברו (המקובל מהישמח משה).
- די שטיין ווערט באגראבען ווי די ריכטיגע וועג, און אזוי זעהט מען עס נישט.
- מ'קען אויך אפנעמען די שטיין און עס אליין אראפלייגען ביי וועלכע צדיק איר ווילט.
- מ'קען באשטעלען אפאר שטיינער כדי זאלט עס לייגען ביי אסאך צדיקים.

דוקא אויך דעם מקובלידע אופן פון **מכון דורות ישרים** זעהט מען ווי עס ווערט מקיים די ווערטער פון אריה"ק אויפן האר: **יבער הלב (-אנציערע זיין הארץ איר צדיקייט), שיתחבר לבו לשמים לטובה (-ס'טויערע) ותרצה מלאים (-וונסט זעהן וואונדער).** מ'קען עס געבען פון מעשר.

פאר פרטים רופט-טקסט מכון דורות ישרים
 dorosyesharim@gmail.com 917-635-3883

- צופרידענע עלטערע פון מכון דורות ישרים זאגן:**
- מיין קינד איז געווארען א אנדערע מענטש. ער לערענט מוסר, ער וויל ענדיגען א מסכתא
 - מיין זוהן בעהט מיך זועק מיך אויך 5 מינוט פאר סוף זמן קריאת שמע
 - מיין יצחק האט ארויפגעלייגט א פילטער
 - איך האב נישט געהאט קיין מנוחה פארדעם, נישט וויסענדיג וואס מיין בחור טוהט
 - כהאב אנגעהויבען זעהן הצלחה מיט מייער קינדער נאכען מנדב זיין פאר מיין חברים קינד